

РЕШЕНИЕ

№ 6226

гр. София, 10.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8271** по описа за **2020** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], против РЕШЕНИЕ от 23.06.2019г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 98-ти състав по НАХД № 8851/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-1153/21.12.2018г. издадено от Заместник-председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/, ръководещ Управление „Надзор на инвестиционната дейност“ относно наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. на основание чл. 221а, ал. 2, т. 1 от ЗППЦК за извършено нарушение на чл. 100н, ал. 4, т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1, изр. първо, предл. първо вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо от ЗППЦК вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от Наредба № 48/20.03.2013 г. за изискванията към възнагражденията.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление. Претендира разноски

Ответникът – Комисия за финансов надзор, чрез представляващ пълномощник оспорва касационната жалба. Искането е да бъде отхвърлена жалбата, а решението

на СРС да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представител на СГП предлага да се остави в сила решението на СРС.

XX касационен състав на АССГ, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че при извършена проверка на основание Заповед № 346/17.10.2017 г. на Зам.-председателя на КФН, от страна на служители на КФН е установено, че [фирма] е извършило нарушение на чл. 100н, ал. 4, т. 2, 3 и 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК, вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от Наредба № 48/20.03.2013 г. за изискванията към възнагражденията. В тази връзка от страна на административнонаказващия орган е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-633/27.06.2018г. Въз основа на съставения АУАН е издадено и обжалваното НП № Р-10-1153/21.12.2018г., с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 100н, ал. 4, т. 2, 3 и 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК вр. чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от Наредба № 48/20.03.2013г. на основание чл. 222, ал. 1, предл. второ и чл. 221а, ал. 2, т. 1 от ЗППЦК е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв.

От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Първоинстанционният съд е потвърдил издаденото наказателно постановление, като е приел, че извършеното не попада в хипотезата на чл. 28 от ЗАНН. Приел е, че издаденото в този вид наказателно постановление е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Настоящата касационна инстанция намира, че въззивния съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Направените от въззивния съд изводи се споделят изцяло от настоящия касационен състав. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в него, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените изводи.

Съгласно нормата на чл. 100н, ал. 4, т. 5 от ЗППЦК в действащата към момента на съставяне на наказателното постановление редакция: годишният финансов отчет следва да съдържа друга информация, определена с наредба, в конкретния случай. Съгласно чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, предл. първо от ЗППЦК, емитентът е длъжен да представи в КФН годишен финансов отчет за дейността в срок до 90 дни от завършване на финансовата година, като за 2017 г. този срок е бил до 02.04.2018 г. включително. Нормата на чл. 100т, ал. 4 от ЗППЦК посочва, че изискванията към съдържанието се определят с наредба, в това число какво трябва да съдържа ГФО, включително, че с ГФО се предоставя и друга информация, а именно доклад за политика за възнагражденията, съгласно чл. 12, ал. 1 от Наредба № 48, със съдържание, съгласно чл. 12, ал. 2 и чл. 13 от същата наредба, който доклад е самостоятелен документ към ГФО.

Съгласно нормата на чл. 12, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 48, публичното дружество разкрива пред акционерите си начина, по който прилага политиката за възнагражденията в доклад, който е самостоятелен документ към годишния финансов отчет на дружеството. От представените пред въззивната инстанция доказателства е установено, че съгласно Протокол от общо събрание на акционерите, проведено на 22.05.2014 г., дружеството е приело Политика на възнагражденията на членовете на Съвета на директорите, което безспорно води до извода, че дружеството-касатор е запознато със задължението си съгласно чл. 100н, ал. 4, т. 5 вр. чл. 100н, ал. 1 вр. чл. 100т, ал. 1, изр. първо, предл. първо от ЗППЦК, вр. с чл. 12, ал. 1 и ал. 2 и чл. 13 от същата наредба и обстоятелството, че докладът за политиката за възнагражденията, съгласно чл. 12, ал. 1 от същата наредба е самостоятелен документ към ГФО.

В този смисъл, настоящият касационен състав, намира че изпълнението на задължението за представяне на годишен финансов отчет на дружеството за 2017 г. пред Комисията се изпълнява с едно единствено действие, а именно: чрез електронното му публикуване в нейната електронна система. Установено е, че представения ГФО не е със изискуемото по чл. 100н, ал. 4 от ЗППЦК. Доклад за дейността е представен, но същия не отговаря на нормативните изисквания, относно съдържанието му. Тъй като докладът не включва информация по приложение № 10 от Наредба № 2, правилно е прието, че е в нарушение на чл. 100н, ал. 4, т. 2 от ЗППЦК. Не е представена изискуемаота по чл. 100н, ал. 4, т. 3 от Закона декларация от одитора, заверил ГФО за дейността на дружеството за 2017 г. СРС е обсъдил всички относими към законосъобразността на процесния санкционен акт писмени и гласни доказателства и обосновано е формирал изводи в тази насока.

По делото липсват каквито и да било доказателства, компрометиращи установените в акта и наказателното постановление обстоятелства от фактическа страна. Ето защо настоящата касационна инстанция намира, че при съставяне на акта и издаване на наказателното постановление не са допуснати процесуални нарушения, такива не са допуснати и от първата съдебна инстанция при постановяване на нейното решение. Съответствието между приетото от съда и установеното от доказателствата, както и между приетото от съда и направените от него изводи, води до обоснованост на постановеното решение. Извършвайки своята проверка в рамките на приетите за установени от предходната съдебна инстанция факти и обстоятелства, касационен състав на АССГ прие, че доводите в касационната жалба са неоснователни и отменителното основание за неправилно прилагане разпоредбата на чл. 61, ал. 2 от ЗАНН не е налице. Съгласно цитираната процесуална разпоредба, съдът дава ход на

делото и в случаите, когато жалбоподателят не е бил намерен на посочения от него адрес. Видно е от приложените призовки, съобщения и докладни на служители на СДВР, ГДО, че длъжностни лица – които нормативно са предвидени и определени да връчват призовки и изпълняват разпореждания на съда не е бил открит адресатът, както и не е намерено лице, което да приеме съобщението. Следователно, първоинстанционният съд правилно е приложил разпоредбата на чл. 61, ал. 2 от ЗАНН, а самият жалбоподател е следвало да прояви инициативност след подаване на своята жалба до районния съд. В хода на административнонаказателното производство, представляващ жалбоподателя е подписал АУАН със задължение при промяна на адреса да уведоми АНО, което не го освобождава дот това задължение и в производството пред съда.

Колкото до размера на наложената имуществена санкция, съдът намира, че същият е близък до минимума на предвиденото в закона.

Изводът на първоинстанционния съд, че не са налице предпоставките на закона за приложение на чл. 28 от ЗАНН е правилен. В тази връзка само следва да се допълни, че становището на наказващия орган, че цитираната норма априори е неприложима за деяния, осъществени в условията на повторност е неправилно. Законодателят не е предвидил подобно изключение. Ето защо, дали и кога привлеченото към административнонаказателна отговорност лице може да не бъде наказано, следва да се прецени от наказващия орган и съда във всеки конкретен случай на плоскостта на предписанията на чл. 28 от ЗАНН и задължителната съдебна практика.

В разпоредбата на чл. 221а, ал. 2, т. 1, предл. 1-во, във вр. с ал. 1 от ЗППЦК за юридическо лице е предвидено административно наказание имуществена санкция в размер от 5000 до 50 000лв. Настоящата инстанция споделя по отношение на размера на санкцията 5 000 лв., поради факта, че административно - наказващият орган я е наложил в минимален размер и приема същата за правилно определена.

В хода на съдебното производство не са установени смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосновават по-ниска степен на обществена опасност на процесното деяние, в сравнение с други такива от този вид.

Всичко това, както и особената важност на засегнатите обществени отношения, мотивират съдебния състав да сподели становището, че случаят не следва да бъде квалифициран като маловажен, по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

С оглед на гореизложеното, настоящият касационен състав приема, че районният съд е постановил правилно съдебното решение, същото съответства на материалния закон. Поради което, като такова следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касатор следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция.

По изложените съображения, Административен Съд С.-град, XX Касационен състав
Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 23.06.2020 г., постановено по н.а.х. дело № 8851/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 98-ми състав.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.